

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1CoE/52/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217200992
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petr Kaňa
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217200992.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Stanislava Libanta, v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti povinnému: J. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/XX, H., o vymoženie sumy 226,09 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 10Er/52/2017 zo dňa 27.09.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Komárno č. k. 10Er/52/2017 zo dňa 27.09.2018 **p o t v r d**
z u j e.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 243h ods. 1, § 44 ods. 2, 3, § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len "Exekučný poriadok"), § 2 ods. 1, § 3 ods. 3 písm. b) ods. 7 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní"), § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, § 879j zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom k 27.10.2004 (ďalej len "Občiansky zákonník").

3. Súd prvej inštancie uviedol, že oprávnený predložil zmluvu o kontokorentnom úvere zo dňa 27.10.2004 uzavretú medzi právnym predchodcom oprávneného (t.j. Slovenská sporiteľňa, a.s.) a povinným, dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 2471867 zo dňa 07.12.2015 uzavretú medzi oprávneným a povinným, ako aj spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu zo dňa 07.12.2015 uzavretú medzi oprávneným a povinným. Zákonné ustanovenie § 44 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku exekučnému súdu ukladá pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie povinnosť preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Súd v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore, je vždy povinný skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky ustanovené v § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, t.j. či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodca zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, ako aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, žiadosť o udelenie poverenia zamietne. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako prvé skúmal, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore. Dňa 27.10.2004 uzavreli právny predchodca oprávneného (spoločnosť Slovenská sporiteľňa,

a.s.) a povinný zmluvu o kontokorentnom úvere, na základe ktorej právny predchodca oprávneného poskytol povinnému finančné prostriedky, ktoré sa povinný zaviazal v dojednanej dobe vrátiť. Zo znenia zmluvy je zrejmé, že právny predchodca oprávneného pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a povinný pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Právny predchodca oprávneného teda pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka). Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potom nesporné, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným je spotrebiteľskou zmluvou. Oprávnený ako právny nástupca pôvodného veriteľa (spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s.) odvodzuje svoj nárok voči povinnému z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorú dňa 07.12.2015 uzavrel s povinným. Táto dohoda má tiež vzhľadom na povahu jej strán spotrebiteľský charakter. Poukajúc na uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie konštatoval, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v spotrebiteľskom spore a preto pred vydaním poverenia je potrebné skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky uvedené v § 44 ods. 3 Exekučného poriadku. Jednou zo základných podmienok v zmysle § 44 ods. 3 Exekučného poriadku je, aby spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňala podmienky ustanovené právnymi predpismi. Takýmto právnym predpisom je prioritne zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Citoval rozhodcovskú doložku uvedenú v článku II spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 07.12.2015. Z ustanovenia § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vyplýva, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí obsahovať označenie spotrebiteľskej zmluvy, na spor z ktorej sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva. Zo znenia spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy jednoznačne vyplýva, že touto spotrebiteľskou zmluvou má byť dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 07.12.2015. Súd teda prioritne zamerl svoj prieskum na túto dohodu obsahujúcu dva právne úkony, a to jednak jednostranné uznanie záväzku povinným a jednak dohodu oprávneného s povinným o postupnom splácaní pohľadávky. Z obsahu pripojených listinných dôkazov (a to najmä zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 27.10.2004 a dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 2471867 zo dňa 07.10.2015) jednoznačne vyplýva, že záväzkovo-právny vzťah medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným, ktorého obsahom bol záväzok právneho predchodcu oprávneného poskytnúť povinnému finančné prostriedky a záväzok povinného tieto finančné prostriedky v stanovenej lehote vrátiť právnemu predchodcovi oprávneného a zaplatiť mu úroky, vznikol na základe zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 27.10.2004. Oprávnený ako právny nástupca pôvodného veriteľa vstúpil po postúpení pohľadávky vyplývajúcej z tejto zmluvy do všetkých práv pôvodného veriteľa, stal sa teda veriteľom pohľadávky vyplývajúcej z tejto zmluvy. Ako veriteľ pohľadávky následne dňa 07.12.2015 uzavrel s povinným dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 2471867. Touto dohodou však pôvodný záväzok nezanikol, nevznikol ani nový záväzok, vo vzťahu k pôvodnému záväzku došlo dohodou len k zmene splatnosti pôvodného záväzku. Z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že oprávnený sa v konaní pred rozhodcovským súdom domáhal voči povinnému zaplata finančných prostriedkov, ktoré povinný v rozpore s ustanoveniami zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 27.10.2004 nezaplatil v lehote splatnosti určenej v tejto zmluve, ani v lehote splatnosti, ktorá bola dojednaná v dohode o úhrade pohľadávky v splátkach. Ide teda o nárok oprávneného vyplývajúci zo zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 27.10.2004, a nie z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 07.10.2015, ktorou bola modifikovaná len lehota splatnosti. Preto akékoľvek spory, ktoré v súvislosti s týmto nárokom oprávneného vzniknú, sú spory z tejto zmluvy a nie spory z dohody o úhrade pohľadávky v splátkach. Takúto dohodu nie je možné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, z ktorej by vyplýval spor prejednaný a rozhodnutý rozhodcovským súdom. Keďže zo spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 07.12.2015 jednoznačne vyplýva, že sa vzťahuje na spory vyplývajúce výlučne z tejto dohody a iné označenie spotrebiteľskej zmluvy v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve nie je uvedené, súd má za to, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosť upravenú v § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Z uvedených dôvodov preto súd dospel k záveru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, na základe ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, nespĺňa podmienky stanovené v § 3 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (absencia náležitosti uvedenej v § 3 ods. 3 písm. b) cit. zákona), čo bolo v zmysle § 44 ods. 3 Exekučného poriadku dôvodom, pre ktorý súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Vzhľadom na skutočnosť, že oprávnený svoj nárok voči povinnému vyvodzuje priamo z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 2471867 a spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu viaže na spory vyplývajúce výlučne z tejto dohody (teda nie priamo zo spotrebiteľskej zmluvy o kontokorentnom úvere), súd nad rámec už uvedeného

preskúmal aj platnosť samotnej dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 2471867. Uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník jednostranne uznáva svoj záväzok čo do dôvodu a výšky. Uznanie dlhu zakotvené v § 558 Občianskeho zákonníka má teda iniciatívne vychádzať z vôle dlžníka. Uznaním dlhu dochádza prerušeniu (pretrhnutiu) pôvodnej premlčacej doby a namiesto nej odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová desaťročná premlčacia doba. Súd zistil, že v danom prípade oprávnený s povinným uzatvoril dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach ten istý deň, keď uzatvoril aj spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu. Obidve zmluvy boli oprávneným vopred pripravené. Súd má za to, že uzatvorenie dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach inicioval oprávnený (t.j. veriteľ), a nie povinný (t.j. dlžník). Súdu je z úradnej činnosti známe, že oprávnený pri uzatváraní dohody nepoučuje dlžníkov o následkoch uznania dlhu, ani o význame premlčania. Z textu dohody o uznaní dlhu taktiež nevyplýva takéto poučenie. Podľa názoru súdu dohoda nebola uzavretá s povinným s cieľom poskytnutia výhody splátok, teda v prospech spotrebiteľa, ale práve naopak za účelom predĺženia premlčacej doby na 10 rokov v prospech veriteľa. Tomu svedčí aj skutočnosť, že oprávnený dával povinnému podpisovať dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach vyše 11 rokov po uzavretí pôvodnej zmluvy o kontokorentnom úvere. Súd preto je toho názoru, že dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach nepoživa právnu ochranu v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Konanie oprávneného, ktorý dal podpísať dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach povinnému, ktorý obsahu predmetnej dohody s najväčšou pravdepodobnosťou nerozumel, nevykazuje znaky čestnosti. Súd má za to, že oprávnený využil najmä omyl a nevedomosť povinného ako spotrebiteľa, čím došlo k výraznej nerovnosti zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súdu je z jeho rozhodovacej činnosti taktiež známe, že oprávnený rovnakým spôsobom uzatvoril dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach s veľkým počtom spotrebiteľov. Preto súd konanie oprávneného pri uzavretí dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach vyhodnotil ako nekalú obchodnú prax v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Keďže spôsob, akým došlo k uzavretiu vyššie uvedenej dohody je v rozpore s dobrými mravmi, súd považoval dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie. Ustanovenie § 3 ods. 7 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní platnosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podmieňuje platnosťou spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ oprávnený za spotrebiteľskú zmluvu považuje dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 07.12.2015, ktorú súd vyhodnotil ako absolútne neplatnú, je na jej základe neplatná aj spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, pretože sa na ňu vzťahujú dôvody neplatnosti dohody. Oprávnený uzatvoril s povinným dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ako aj spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu ten istý deň (07.12.2015), pričom obidve zmluvy boli vopred pripravené a povinný ako spotrebiteľ nemohol meniť ich obsah a zmluvné dojednania. Súd má za to, že povinný len za účelom dohodnutia splátkového kalendára podpísal obidve zmluvy, pričom nemienil uznať dlh a ani uzatvoriť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu. Vzorové tlačivá týchto právnych úkonov nasvedčujú tomu, že ak povinný chcel s oprávneným uzatvoriť dohodu o úhrade pohľadávky v splátkach, bol určitým spôsobom zo strany oprávneného nútený aj uznať dlh a uzatvoriť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu. Súd je toho názoru, že oprávnený bol ten, kto využil nevedomosť spotrebiteľa a inicioval uzatvorenie vyššie označených zmlúv, a to s cieľom zabezpečiť pre seba právne isté postavenie (predĺženie premlčacej doby a možnosť prejednať spor namiesto všeobecného súdu pred rozhodcovským súdom) na úkor povinného. Preto aj za predpokladu, že by súd považoval dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach za spotrebiteľskú zmluvu, nesplnila by spotrebiteľská rozhodcovská zmluva pre jej neplatnosť podmienky ustanovené v § 3 ods. 7 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

4. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Oprávnený v podanom odvolaní uviedol, že svoje odvolanie podáva z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Poznámene, že sa podrobil všetkým legislatívnym zmenám a pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy s povinným postupoval prísne podľa právnymi predpismi vymedzených pravidiel, ako aj v súlade s rozhodovacou činnosťou exekučných súdov, pričom poukázal na znenie ustanovení § 3 ods. 1, 2, 5 a 6 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Oprávnený ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva je uzatvorená na samostatnom dokumente a tak je obsahovo aj formálne oddelená od dohody o uznaní záväzku. Povinný rozhodcovskú zmluvu podpísal sám a dobrovoľne,

pričom jej podpisom nebolo nijako podmienené poskytnutie úveru. Spotrebiteľ mohol rozhodcovskú zmluvu odmietnuť, čím by zároveň neodmietol žiadne iné zmluvné ustanovenia, keďže sa v danej rozhodcovskej zmluve nenachádzali. Oprávnený zdôraznil, že zmluva, na základe ktorej boli povinnému poskytnuté finančné prostriedky, bola uzatvorená dňa 27.10.2004, pričom rozhodcovská zmluva bola uzatvorená dňa 07.12.2015, teda po viac ako jedenástich rokoch od poskytnutia finančných prostriedkov. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2CoE/173/2017 zo dňa 21.12.2017, uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9CoE/265/2015 zo dňa 28.01.2016 sp. zn. 6CoE/17/2017 zo dňa 13.06.2017, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoE/58/2017 zo dňa 28.12.2017 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoSr/6/2018 zo dňa 31.07.2018. Ak by bolo v úmysle zákonodarcu zakázať v spotrebiteľských sporoch rozhodcovské konanie, neprijímal by samostatný zákon na jeho úpravu. Vzhľadom na to, že zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní umožňuje, aby boli spotrebiteľské spory za určitých podmienok prejednané na rozhodcovskom súde zriadenom podľa tohto zákona, nie je potom možné pripustiť, aby takýto rozhodcovský rozsudok nebol považovaný za exekučný titul, na podklade ktorého je možné vykonať exekúciu. Oprávnený uviedol, že nie je dôvod na to, aby exekučný súd považoval uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy v zmysle zákona za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Mal za to, že rozhodnutie exekučného súdu je arbitrárne a bez akéhokoľvek racionálneho odôvodnenia. Oprávnený splnil všetky zákonné náležitosti v predmetnom konaní, avšak exekučný súd hľadá dôvody na neudelenie poverenia na výkon exekúcie. Oprávnený tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011, článok 46 ods. 1 Ústavy SR a článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa názoru oprávneného je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nepresvedčivé, bez jasnej a zrozumiteľnej úvahy súdu pri aplikácii relevantných ustanovení právnych predpisov na konkrétny právny vzťah, ktorý by mal oporu v skutkovom stave vyplývajúcom zo súdneho spisu. S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a zistil, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP.

6. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že exekučné konanie sa začalo dňa 15.12.2016, kedy bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor písomným podaním, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Komárno dňa 23.01.2017, požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade vykonateľného rozhodnutia - rozhodcovského rozsudku č. k. SRSAspA 11900/16 zo dňa 03.08.2016, ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 21.11.2016 a vykonateľnosť dňa 24.11.2016.

7. Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

8. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) a § 39 ods. 4. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti je prípustné odvolanie.

9. Podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore preskúma okrem súladu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie

exekúcie so zákonom, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňa podmienky ustanovené právnymi predpismi, či bolo rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskom spore vydané rozhodcom, ktorý bol v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, a pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, rozhodcovské rozhodnutie spĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu a či je vykonateľné. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená ktorákoľvek z podmienok podľa prvej vety, žiadosť o udelenie poverenia zamietne.

10. Podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí obsahovať označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spory z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Súd prvej inštancie prioritne preskúmal Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 17.12.2015 (ďalej len „Dohoda“). Bol toho názoru, že pôvodný záväzok veriteľa nezanikol, nevznikol ani nový záväzok, vo vzťahu k pôvodnému záväzku došlo len k zmene splatnosti pôvodného záväzku. Keďže zo spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 17.12.2015 vyplýva, že sa vzťahuje výlučne na spory z tejto Dohody a iné označenie spotrebiteľskej zmluvy nie je uvedené, súd prvej inštancie bol toho názoru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosť upravenú v § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, čo bolo dôvodom podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, pre ktorý žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

13. Hmotnoprávnym jadrom zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní je ustanovenie § 3, predmetom úpravy ktorého je vymedzenie definície spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy - jej obsahových, ako aj formálnych náležitostí. Tieto sú vymedzené tak pozitívne, teda tie, ktoré musí zmluva pre svoju platnosť obsahovať, ako aj negatívne, teda tie, nezakomponovanie ktorých robí zmluvu vzhľadom na jej obsahové znenie neplatnú celú alebo len sčasti. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva bude z hmotnoprávneho hľadiska dohodou medzi dodávateľom a spotrebiteľom o tom, že spotrebiteľské spory bude medzi nimi rozhodovať Stály rozhodcovský súd zapísaný v zozname stálych rozhodcovských súdov vedenom ministerstvom, ktorý je súčasne určený v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve.

14. Preskúmajúc obsah spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy odvolací súd zistil, že predmetom tejto zmluvy je dojednanie, že všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom pod číslom 2471867 dňa 17.12.2015, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie alebo spory, ktoré vzniknú na základe tejto Dohody, alebo spory, ktoré vzniknú z právnych vzťahov, ktoré zabezpečujú záväzky z tejto Dohody, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom podľa jeho vnútorných predpisov (najmä štatút a rokovací poriadok) a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu. Z obsahu predmetného dojednania je zrejmé, že veriteľ odvodzuje svoj nárok voči povinnému z Dohody. Text dohody oprávnený ako veriteľ vopred pripravil pre povinného ako dlžníka a povinný nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jej obsah.

15. Podľa § 516 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase podpisu Dohody), účastníci môžu dohodou zmeniť vzájomné práva a povinnosti. Ak z dohody nevyplýva nepochybne, že dojednaním nového záväzku má doterajší záväzok zaniknúť, vzniká nový záväzok popri doterajšom záväzku, ak sú pre jeho vznik splnené zákonom požadované náležitosti.

16. S poukazom na ustanovenie § 516 ods. 2 Občianskeho zákonníka má odvolací súd za to, že v danom prípade došlo k tzv. kumulatívnej novácii, teda k zmene obsahu záväzku dohodou zmluvných strán, ktorú je treba odlišovať od privátnej novácie § 570 Občianskeho zákonníka, ale aj od urovnania podľa § 585 Občianskeho zákonníka. Preskúmaná Dohoda neobsahuje dojednanie o zániku doterajšieho záväzku, preto uzavretím Dohody medzi oprávneným a povinnou pôvodný záväzok nezanikol, len došlo k zmene splatnosti záväzku. V danom prípade zmluvné strany uzavretím Dohody nanovo upravili termín splatnosti dlžnej sumy, čo má za následok, že povinnému zaniká povinnosť splniť dlh tak, ako bolo pôvodne dohodnuté a vzniká mu povinnosť plniť v zmysle novej Dohody, ktorou došlo k zmene

jednotlivých práva povinností v existujúcom právnom vzťahu (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 06. 09. 2012, sp. zn. 4Co/263/2011). Z uvedeného je potom zrejmé, že záväzok medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným vyplývajúci zo zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 27.10.2004 aj naďalej trvá, avšak so zmenenou lehotou splatnosti dlhu. Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva mala obsahovať označenie tejto Zmluvy (keďže tento právny vzťah nezanikol).

17. Odvolací súd sa tak stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že záväzkovo-právny vzťah medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným vznikol na základe zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 27.10.2004. Keďže zo spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 17.12.2015 jednoznačne vyplýva, že sa vzťahuje na spory vyplývajúce výlučne z tejto Dohody a iné označenie spotrebiteľskej zmluvy v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve nie je uvedené, súd prvej inštancie dospel správne k záveru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosť upravenú v § 3 ods. 3 písm. b) zákone o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, absencia ktorej robí rozhodcovskú zmluvu absolútne neplatnou.

18. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (alebo iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

19. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

20. Nemožno preto konštatovať, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvavej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvavej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

21. V súvislosti s preskúmaním platnosti Dohody je odvolací súd toho názoru, že ak oprávnený ako dodávateľ uzavrel dohodu o uznaní záväzku, je možné dôjsť k záveru, že takáto zmluvná podmienka (dohoda) spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (začala plynúť nová 10 ročná premlčacia lehota) a preto je neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľ nemá záujem na predĺžení premlčacej lehoty, čím sa vystavuje dlhému obdobiu právnej neistoty a táto zmluvná podmienka upravená spotrebiteľskou zmluvou uzavretou medzi účastníkmi sa odchyľila od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, pretože ustanovenia Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti upravujú 3-ročnú premlčaciu lehotu. Keďže zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku, je v tejto časti neplatná.

22. Je nepochybné, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky. Pre posúdenie platnosti takéhoto právneho úkonu je potrebné aplikovať ust. § 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Posudzujúc platnosť tohto právneho úkonu odvolací súd dospel k záveru, že ide o absolútne neplatný právny úkon, pretože nespĺňa predpoklady riadneho právneho úkonu v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi).

23. Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem. Ako súd vyššie dôvodil, k podpisu dohody o uznaní záväzku došlo za použitia nekalej obchodnej praxe, t.j. konania v rozpore s dobrými mravmi. Takýto jednostranný právny úkon je potom potrebné vyhodnotiť ako absolútne neplatný, od počiatku neexistujúci a samozrejme nespôsobujúci následky, t.j. v konkrétnom prípade nedošlo platne k uznaniu záväzku.

24. Odvolací súd ešte na záver dodáva, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva bola podpísaná v rovnaký deň, ako a dotazník a dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, t.j. dňa 17.12.2015, od ktorej ďalej oprávnený odvodzuje svoj nárok voči povinnému. Uvedená dohoda je tlačivo, ktoré obsahuje uznanie záväzku a podpísaním takéhoto tlačiva si zhoršil spotrebiteľ svoje postavenie, nakoľko uzatvorenie takejto dohody privodí spotrebiteľovi značnú ujmu. Text uznania záväzku a údaje, ktoré sú uvádzané v dohode, už boli vopred pripravené, napísané a oprávnenému išlo predovšetkým o to, aby povinná podpísala uznanie záväzku. Ustanovenia na ochranu spotrebiteľa je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo zo strany oprávneného k nekalej obchodnej praxe.

25. Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie.

26. V intenciách vyššie uvedených skutočností a zákonných ustanovení odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vo výroku vecne správne.

27. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.